

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Kể lại một cái kết mới cho truyện Thầy bói xem voi lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Kể lại một cái kết mới cho truyện Thầy bói xem voi lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Kể lại một cái kết mới cho truyện Thầy bói xem voi lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Kể lại một cái kết mới cho truyện Thầy bói xem voi

Hôm nay, ngày chủ nhật, năm thầy bói đến cửa Thảo cầm viên để đón khách. Nhưng mãi đến trưa vẫn chưa có người khách nào đến xem, mà chỉ thấy lũ lượt người mua vé vào Thảo cầm viên để xem các con thú. Vừa buồn vừa tò mò các thầy liền rủ nhau vào Thảo cầm viên. Nhưng xem gì thì các thầy chưa nghĩ ra, bởi vì các thầy chỉ có khả năng cảm nhận: tai nghe, tay sờ!

Một thầy đề nghị:

Thôi ta cứ vào thử xem sao!

Người bán vé mời các thầy vào không lấy tiền vé. Khi đã vào trong Thảo cầm viên rồi các thầy mới thấy bí. Cần phải bàn xem nên xem cái gì?

Bàn đi bàn lại là nghe thì rất khó, biết nghe cái gì? Nếu có con vẹt biết nói thì nghe cũng được, nhưng lại không có. Nghe “khí kêu, vượn hót” như người ta thường nói thì chẳng có gì làm thú lắm, họa chăng chỉ có nghe chim hót thì được, nhưng ngồi ở ngoài đường, nhiều nơi các thầy đã nghe chim hót cả ruột rồi. Vì những lúc ấy ế hàng, bụng dạ đòi cơm hơn là nghe chim hót.

Cuối cùng thì chỉ còn khả năng sờ là tốt nhất. Phải sờ những con vật gì lạ để còn có chuyện mà nói. Nhưng sờ hươu nai thì nó có đứng im cho đâu mà sờ! Mà sờ những con vật lạ như chúa sơn lâm thì... khác gì tự nhiên dưng thịch đến miệng hùm. Cuối cùng chỉ còn có voi là hiền lành, dễ sờ... Thế là các thầy đề nghị với người quản tượng cho xem voi.

Người quản tượng thương các thầy mù lòa nên dẫn đến chỗ con voi đang đứng giữa khu đất rộng. Đến nơi các thầy đòi xem voi cùng một lúc. Người quản tượng đành để các thầy đứng vòng quanh con voi tưởng để các thầy thay nhau sờ voi. Cho nên có thầy chỉ sờ cái vòi voi, có thầy chỉ sờ cái ngà voi, có thầy chỉ sờ tai voi, có thầy chỉ sờ thân voi và có thầy chỉ sờ cái đuôi voi mà thôi.

Ra khỏi Thảo cầm viên, mỗi thầy mang một nhận xét về con voi mà mình đã được sờ bằng tay rất chính xác. Một thầy chép miếng nói:

– Voi gì mà sun sun như con đĩa thật lớn vậy?

Thầy khác lại cãi ngay

– Sao lại như con đĩa, nó như cái đòn cân thì có!

Lập tức lại có thầy nói rất to:

Toàn nói láo cả, nó to như cái cột đình kia!

– Nói tầm bậy, nó như cái quạt mo, rất to!

– Láo toét hết, nó như cái chổi rể con mới đúng!

Thế là cuộc cãi vã xảy ra ngày càng căng thẳng, người nọ cho người kia nói láo, nói sai, từng lúc cuộc “đấu khẩu” tăng lên một mức, đẩy mâu thuẫn hài hước lên một bước cao hơn.

Thực ra thì mỗi thầy đều nói đúng một bộ phận của con voi, nhưng chưa đúng với nguồn gốc của con voi.

Không ai chịu ai thế là cuộc ẩu đả xảy ra “đánh nhau tóe đầu chảy máu” vì ai cũng nhằm bảo vệ chân lý. Kết cục cuộc đối đầu giữa năm thầy vừa thể hiện cái “hài” vừa thể hiện cái “bi”. Hài ở chỗ thầy nào cũng căn cứ vào một bộ phận của con voi để nói khái quát về con voi với đầy đủ các bộ phận. Cái “bi”, nảy sinh từ hai điều: trước hết là do sự khiêm khuyết của các thầy không thể nhìn bằng mắt nên không thể thấy được toàn bộ sau đó là bệnh phiến diện, nhìn sự thật một cách méo mó mà cứ chủ quan cho mình đúng nên dẫn đến một trận “sút đầu mẻ trán” đáng tiếc.

Thầy bói xem voi là câu chuyện giàu kịch tính, có kết cấu mạch lạc. Tác giả dân gian đã chọn một con vật đồ sộ như con voi để các thầy “không còn ánh sáng” có thể xem bằng tay, từ đó thuận tiện cho việc tưởng tượng ra một câu chuyện ngụ ngôn, bài học quý giá để người đời cùng học. Bài học ấy nhắc nhở người đời rằng muốn hiểu biết đầy đủ về một sự vật hay hiện tượng phải nhìn nhận toàn diện, không thể chỉ biết một tí mà suy ra bằng cách mò mẫm chủ quan.

Theo em thì câu chuyện Thầy bói xem voi mang tính hài hước nhằm phê phán bệnh chủ quan, phiến diện của người đời. Tác giả dân gian đã tận dụng khuyết tật của các thầy bói để xây dựng một truyện ngụ ngôn đầy kịch tính. Đọc xong truyện em thấy thương các thầy bói vì thiếu “ánh sáng” mà nảy sinh ra cái kịch đánh nhau “sút đầu mẻ trán” Đây chỉ mới là một trong những bi kịch mà hàng ngày các thầy

phải chịu đựng. Chắc có nhiều bi kịch khác còn chua xót, đắng cay hơn nữa. Người ta không hẳn tâm đem chuyện mù lòa ra để cười cợt chế giễu, mà chỉ mượn cái “bi kịch” đó để xây dựng nên câu chuyện sâu sắc về ý nghĩa xã hội. Ở mặt khác câu chuyện có ý nghĩa nêu lên sự khao khát tìm kiếm thiên nhiên của những người có khuyết tật. Cái chua xót là càng không trông thấy càng tò mò muốn biết và có khi tìm hiểu được gì đó lại kèm theo cả nỗi bất hạnh nữa, như các thầy bói trên đây.